

Huis aan de Amstel speelt *Jeanne d'Arc*: de Maagd van Orleans als zorgelijke, streng gelovige halfmoeder (foto Sanna Pepot)

Jeugdvoorstelling als geschiedenisles met prachtige platen

Schitterend vormgegeven Jeanne d'Arc

Voorstelling: *Jeanne d'Arc* door Huis aan de Amstel, vanaf 8 jaar.
Tekst: Peter de Groot.
Regie: Limbeth Coltof.
Muziek: Keimpe de Jong.
Spel: Roel Adaan, Herman van Baar, Debbie Karper e.a.
Genre: 16/11, Kinkeling Amsterdam.
Informatie: 020-6229328.

Door BREGJE BOONSTRA

Nu de *Gyfysser* op cassette gaat uitkomen en de tijdje om *Troje* avond aan avond wordt uitgezonden is een voornamelijk gastatrik, is het niet verbazingwekkend dat *Jeanne d'Arc* van stal wordt gehaald. De oude helden doen het nog best en de Maagd van Orleans zal ongetwijfeld tot de verbeelding spreken. Een jong meisje weet, zo bij de koster vandaan, door te dringen tot de hoogste kringen, zweept een godemoraal-soord Frans leger op toe grote daden en krijgt het voor elkaar de krachtloze kroonprins tot koning te laten zalven. Daarna oordoen

de werkelijke machthebbers zich van de volhardigheid door de haar starrende stemmen te ontmaskeren als afkennig van de duivel en ziet van God. Ze moet branden en iedereen stond erbij en knokt erom. Dit is van een onrechtvaardigheid, waar geen kind oegverdig voor kan blijven.

Wat was die Jeanne voor een meisje, dat lijkt mij de grote vraag voor een theatermaker. Limbeth Coltof en haar acteurs bezetwoorden die niet en stellen hem eigenlijk ook niet. Ze vertellen het overgeleverde verhaal na, in een strakke escottering en fraaie beelden. Naast Jeanne en haar kooring Charles treden de bisschop op en Gilles de Rais.

Koninkrijk en roerend in de figuur van zijn knechtje, als Jeanne afkomstig uit het veld en onafgevoerd door machtswilheit. Niet oorspronkelijk doorgevoerd is de bewaarschap die van atter Peter de Groot een belangrijk, verbodende rol krijgt en van actrice

Judi Vrijdag de mooie gestalte van een vermomde rondbloefende handkader, in wit pak, met vleugel op de rug en de aan voor de balk. Hij treedt op als verteller en als een soort goot die over het

tegen de Engelsen strijdende groepje vaardig wordt. Die goot wordt tastbaar in het geluid van de taaltoon en een van de indrukwekkende momenten is waar de complete cast, geharnast en elk gewapend met een instrument letterlijk de aarde blaast.

En zo zijn er nog enkele schitterende, ingecras vormgegeven proepscenen, maar het individuele drama liet mij onbewogen. Jeanne's gedrevenheid kon bewondering noch doemis wekken. In plaats van een maatschappelijk meisje bleef ik een soort zorgelijke, streng gelovige halfmoeder zien. En Gilles de Rais is meer een cynische geleerde dan een strijkkale, verknijpte vechtking. Regisseur Limbeth Coltof heeft onder bewoerd dat ze jonge mensen springveld met hun historische achtergrond naar nu weet te halen. Haar *Jeanne d'Arc* blijft buiten een geschiednisverhaal, mooi op toon voorgelezen en voorzien van prachtige platen.